

[Ruth Olsen.]

dende og de hjemmearbejdende, fordi konsekvensen af EF-landenes forsikringsssystem er, at de hjemmearbejdende ingen selvstændige sociale rettigheder har, hvilket på arbejdsmarkedet giver kvinderne en dårligere position, fordi arbejdsgiverne betaler en væsentlig del af de sociale omkostninger.

Nu ved jeg nok, at arbejdsministeren utallige gange har forsikret os om, at den nuværende regering ikke ønsker en harmonisering af sociallovgivningen, og i dagspressen har man kunnet læse, at vi skam ikke kan blive tvunget til det. Selvfølgelig er jeg ikke så naiv, at jeg tror, EFs forhandlere vil være så usmidige, at de vil forsøge sig med nogen som helst tvangsmidler i denne sag. De har formodentlig lært alt om moderne forhandlingsteknik. Men at forhandle om sagen kan vi dog vel ikke nægte, og dér må jeg lige have lov at erindre om, at de retningslinjer, EF har valgt med hensyn til udviklingen, er en del af det grundlag, Danmark udtrykkelig havde at acceptere for at få lov til at forhandle om medlemskab.

Siden vi sidst diskuterede EF her i folketinget, er der til de menige medlemmers og forhåbentlig også til befolkningens kendskab kommet et udkast til retningslinjer for en socialpolitik på fællesskabsplan. Her må jeg lige indskyde, at det vel at mærke ikke er markedssekretariatet, vi skylder tak for, at denne kommissionsbetænkning er blevet tilgængelig på dansk, også denne rapport er jo kommet ud som piratudgave. Hvis det skal tages som et fingerpeg om, hvad vi ved eventuelt medlemskab kan forvente i fremtiden med hensyn til, hvad der vil blive oversat og tilgængeligt om de ting, der foregår i Bruxelles, så bliver man endnu mere utryk ved det hele. For ikke at drukne i tonsvis af papir fra bureaukratiet i Bruxelles er det måske nok nødvendigt, at der sker en vis udvælgelse af det materiale, man finder værd at oversætte, men hvem skal udvælge og på hvilket grundlag? Folketingets demokratiske kontrolfunktion for slet ikke at tale om befolkningens kontrolmuligheder vil jo så ikke kunne fungere.

Hvad angår denne kommissionsbetænkning om den fælles socialpolitik siges der, at det jo kun er et diskussionsoplæg. Ja vel, men helt tilfældige skriblerier er det vel næppe, eftersom Kommissionen i betæn-

ningen henviser til en principbeslutning i Ministerrådet den 26. november 1970; Parlamentet har tilsluttet sig den, ved vi, og den faldt, så vidt jeg ved, også i vældig god jord i Vesttyskland. Altså må vi regne med, at dette program på et eller andet tidspunkt i en eller anden form bliver udmøntet som et konkret forslag, der kommer på Ministerrådets bord og skal til forhandling.

En af de ting, man peger på i programmet, er netop det, som vor interesse især må samle sig om, nemlig problemet om de forskellige finansieringsmetoder. Der vil jeg lige citere det, der står i programmet.

Der står i kapitel 3, stk. b):

„Hvordan kan de sociale mål bedst opnås på fællesskabsplan, samtidig med at der tages tilbørligt hensyn til økonomiske og finansielle krav, specielt med hensyn til deres virkning på konkurrencen og den økonomiske situation? Det er ikke muligt at kræve harmonisering af skattesystemer, mens man samtidig tillader store forskelle i finansieringen og fordelingen af sociale ydelser. Da Fællesskabet nu bevæger sig henimod en økonomisk og monetær union, er spørgsmålet, i hvor høj grad forskellige sociale sikkerhedssystemer kan tillades at bestå side om side i Fællesskabet, ydelsernes niveau, omfang, finansieringsmetoder osv.“

Desuden gør man opmærksom på, at det er nødvendigt, at systemerne er sammenlignelige.

Der er altså ingen tvivl mulig længere. Vi vil på et eller andet tidspunkt blive mødt med stærke ønsker om en harmonisering af socialpolitikken, fordi man anser det som et nødvendigt led i den proces, der skal resultere i den faste økonomisk-politiske union, som man fra EFs side aldrig har lagt skjul på er endemålet. Hvad vil konsekvensen blive, hvad vil resultatet af forhandlingerne om socialpolitikken i Ministerrådet blive? Vil man holde udsalg af vore dyrebare principper eller vurdere sagen højt nok til at være et veto værd, hvis man ellers har sådan et til den tid? Det skulle opfattes som et konkret spørgsmål til markedsministeren.

Ud fra et privatkapitalistisk synspunkt må forsikringsprincippet for mig at se absolut være at foretrække, for det solidariske skattefinansierede system gør folk til dårlige arbejdsslaver. Utryghed holder folk til